

Phẩm 15: TÙNG ĐỊA DỨNG XUẤT

Bấy giờ các Bồ-tát Ma-ha-tát ở cõi nước phương khác đông hơn số cát của tám sông Hằng từ trong đại chúng đứng dậy chấp tay làm lễ mà bạch Phật rằng:

–Bạch Thế Tôn! Nếu cho phép chúng con sau khi Phật diệt độ ở tại cõi Ta-bà này siêng tu tinh tấn, hộ trì đọc tụng, sao chép, cúng dường kinh điển này thì chúng con sẽ ở trong cõi này mà diễn thuyết rộng rãi.

Khi đó Phật bảo các Bồ-tát Ma-ha-tát:

–Thiện nam, hãy thôi, các ông không phải hộ trì kinh này! Vì sao vậy? Vì cõi Ta-bà của ta đã có chúng Bồ-tát Ma-ha-tát số đông bằng số cát của sáu vạn sông Hằng. Mỗi Bồ-tát có sáu vạn hằng hà sa quyến thuộc. Những người đó sau khi ta diệt độ có thể hộ trì đọc tụng diễn thuyết rộng rãi kinh này.

Khi Phật nói lời đó thì tam thiên đại thiên cõi nước trong thế giới Ta-bà đất đều rạn nứt, trong đó có vô lượng ngàn vạn ức Bồ-tát Ma-ha-tát đồng thời vụt xuất hiện ra. Các Bồ-tát đó thân đều sắc vàng, có ba mươi hai tướng cùng vô lượng ánh sáng, trước đây đều ở dưới thế giới Ta-bà. Cõi đó trụ giữa hư không. Các Bồ-tát đó nghe tiếng diễn thuyết của Phật Thích-ca Mâu-ni nên từ dưới đến đây. Các Bồ-tát này đều là bậc dẫn đầu trong đại chúng mỗi vị đem theo sáu vạn hằng hà sa quyến thuộc. Huống chi là những vị đem theo năm vạn, bốn vạn, ba vạn, hai vạn, một vạn hằng hà sa quyến thuộc. Huống chi là cho đến những vị đem theo một hằng hà sa, nửa hằng hà sa, một phần hằng hà sa, cho đến một phần trong ngàn vạn ức na-do-tha phần hằng hà sa quyến thuộc. Huống chi là những vị đem theo ngàn vạn ức na-do-tha quyến thuộc, huống chi là đem ức vạn quyến thuộc, huống chi là đem theo ngàn vạn trăm vạn cho đến một vạn, huống chi là đem theo một ngàn một trăm cho đến mười quyến thuộc, huống chi là đem năm, bốn, ba, hai, một người đệ tử. Huống chi là những vị thích hạnh viễn ly. Số đông vô lượng, vô biên như thế không thể tính toán thí dụ mà biết được.

Các vị Bồ-tát đó từ dưới đất vụt hiện lên, tất cả đều đến tháp bảy báu ở giữa hư không, nơi có Đa Bảo Như Lai và Thích-ca Mâu-ni Phật. Đến nơi rồi tất cả hướng về hai Đức Thế Tôn đầu mặt làm lễ dưới chân xong đến chỗ các Đức Phật ở trên tòa Sư tử dưới cội cây báu làm lễ, đi nhiều quanh ba vòng bên phải, chấp tay cung kính dùng các phép ngợi khen của Bồ-tát mà ca ngợi Phật rồi đứng qua một bên chiêm ngưỡng hai Đấng Thế Tôn.

Từ lúc các Bồ-tát Ma-ha-tát từ dưới đất vụt xuất hiện lên cho đến khi dùng các phép ngợi khen của Bồ-tát mà ca ngợi Phật, thời gian đo trải qua năm mươi tiểu kiếp.

Bấy giờ Phật Thích-ca Mâu-ni im lặng tĩnh tọa và bốn chúng cũng đều im lặng năm mươi tiểu kiếp. Nhưng vì thần lực của Phật đã khiến đại chúng cảm thấy như bằng nửa ngày.

Bấy giờ bốn chúng cũng nhờ thần lực của Phật được thấy các Bồ-tát đầy khắp vô lượng ngàn vạn ức cõi nước hư không.

Trong chúng Bồ-tát có bốn vị Đạo sư, một tên là Thượng Hạnh, hai tên là Vô Biên Hạnh, ba tên là Tịnh Hạnh, bốn tên là An Lập Hạnh. Bốn Bồ-tát này là bốn vị hướng dẫn đứng đầu trong chúng đó. Ở trước đại chúng, bốn vị đồng chấp tay nhìn Phật Thích-ca Mâu-ni mà vấn an rằng:

–Thế Tôn có được ít bệnh, ít khổ, luôn an vui chăng? Những người đáng được độ, dạy dỗ có dễ chăng, không làm cho Thế Tôn vất vả chăng?

Khi đó bốn vị Đại Bồ-tát nói bài kệ rằng:

*Thế Tôn an vui
Ít bệnh ít khổ
Giáo hóa chúng sinh
Không mệt mỏi chẳng?
Với các chúng sinh
Dạy dỗ dễ chẳng?
Không khiến Thế Tôn
Phải vất vả chẳng?*

Bấy giờ Thế Tôn bảo đại chúng Bồ-tát rằng:

–Đúng vậy, đúng vậy, thiện nam! Như Lai an vui, ít bệnh, ít khổ, dạy dỗ chúng sinh dễ dàng không chút vất vả. Vì sao vậy? Vì các chúng sinh đó từ nhiều đời nay thường được ta dạy bảo và cũng từng ở nơi chư Phật quá khứ cung kính tôn trọng, trồng các căn lành. Các chúng sinh đó vừa trông thấy ta, nghe ta thuyết pháp liền tin thọ vào được trong trí tuệ của Như Lai, chỉ trừ những người trước đã tu tập học hạnh Tiểu thừa. Nhưng những người ấy ta cũng khiến được nghe kinh này để vào trong trí tuệ của Phật.

Lúc ấy, các Đại Bồ-tát nói bài kệ rằng:

*Hay thay, hay thay!
Đại hùng Thế Tôn!
Các chúng sinh ấy
Hóa độ dễ dàng.
Hay hỏi chư Phật
Trí tuệ rất sâu,
Tin thọ phụng hành
Chúng con tùy hỷ.*

Khi đó Đức Thế Tôn khen ngợi các Đại Bồ-tát thượng thủ rằng:

–Hay thay, hay thay, thiện nam! Các ông có thể đối trước Như Lai phát tâm tùy hỷ.

Bấy giờ, Bồ-tát Di-lặc cùng tám ngàn hằng sa các chúng Bồ-tát đều nghĩ: “Chúng ta từ xưa nay không thấy, không nghe các chúng Đại Bồ-tát từ dưới đất vọt xuất hiện lên, đối trước Thế Tôn chấp tay cúng dường vấn an Như Lai như vậy.”

Lúc đó Bồ-tát Di-lặc Ma-ha-tát biết tâm niệm của tám ngàn hằng sa chúng Bồ-tát và cũng muốn giải quyết chỗ nghi của mình, bèn chấp tay hướng về phía Phật dùng kệ hỏi:

*Vô lượng ngàn vạn ức
Các đại chúng Bồ-tát
Từ xưa chưa từng thấy.
Xin thưa Lương Túc Tôn
Là ở từ phương nào,
Nhân duyên gì đến hội?
Thân lớn, thần thông lớn
Trí tuệ chẳng nghĩ bàn,
Chí niệm lại vững bền
Có sức nhẫn nhục lớn.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chúng sinh đều muốn thấy
Là từ phương nào đến?
Mỗi mỗi các Bồ-tát
Đều đem theo quyển thuộc
Số đông không thể lường
Như cát sông Hằng vậy.
Hoặc có Đại Bồ-tát
Đem sáu vạn hằng sa,
Các đại chúng như thế
Một lòng cầu Phật đạo.
Các vị Đại sư đó
Đem sáu vạn hằng sa
Đều đến cúng dường Phật
Và hộ trì kinh này.
Đem năm vạn hằng sa,
Số ấy còn hơn trên.
Bốn vạn và ba vạn,
Hai vạn đến một vạn,
Một ngàn đến một trăm,
Cho đến một hằng sa,
Một nửa, ba, bốn phần,
Một phần trong ức vạn,
Ngàn vạn na-do-tha,
Vạn ức các đệ tử,
Cho đến một nửa ức,
Còn đông hơn số trên.
Trăm vạn đến một vạn,
Một ngàn và một trăm,
Năm mươi, hoặc mười vị
Cho đến ba, hai, một,
Đơn độc không quyển thuộc,
Ưu thích ở một mình,
Đều đi đến chỗ Phật,
Số này còn hơn trên.
Các đại chúng như thế,
Nếu dùng thẻ mà đếm,
Quá hơn kiếp hằng sa
Còn không thể đếm hết.
Các vị oai đức lớn,
Chúng Bồ-tát tinh tấn,
Ai vì họ thuyết pháp,
Giáo hóa cho thành tựu?
Do ai mà phát tâm,
Dạy cho Phật pháp nào?
Thọ trì tu kinh gì?

*Tu tập Phật đạo nào?
Các Bồ-tát như thế
Thần thông trí tuệ lớn,
Đất bốn phương rạn nứt
Đều từ đó vụt lên.
Thế Tôn, con xưa nay
Chưa từng thấy việc đó.
Xin Phật nói danh hiệu,
Cõi nước, từ đâu đến.
Con thường qua các nước,
Chưa từng thấy chúng ấy.
Con ở trong chúng này
Mà chẳng biết một người
Đột nhiên từ đất lên
Xin nói nhân duyên đó.
Nay trong đại hội này,
Vô lượng trăm ngàn ức,
Các chúng Bồ-tát đây
Đều muốn biết việc ấy.
Hàng Bồ-tát chúng kia
Gốc ngọn các nhân duyên.
Thế Tôn đức vô lượng
Cúi xin giải các nghi.*

Khi ấy các vị Phật do Phật Thích-ca Mâu-ni phân thân, từ vô lượng ngàn vạn ức cõi nước ở phương khác đến ngồi kiết già trên tòa sư tử dưới các cội cây báu trong tám phương. Thị giả của các vị Phật đó đều thấy đại chúng Bồ-tát ở bốn phương cõi tam thiên đại thiên thế giới từ đất vụt lên trụ trên hư không, đều bạch với vị Phật của mình rằng:

–Bạch Thế Tôn! Các đại chúng vô lượng, vô biên a-tăng-kỳ Bồ-tát đó từ đâu đến vậy?

Lúc ấy, các Đức Phật đều bảo thị giả:

–Các thiện nam, hãy chờ trong giây lát! Có vị Bồ-tát Ma-ha-tát tên là Di-lặc, là vị mà Phật Thích-ca Mâu-ni thọ ký kế tiếp sau sẽ thành Phật, đã hỏi việc đó và Phật sẽ trả lời. Nhờ đó các người sẽ được nghe.

Bấy giờ Phật Thích-ca Mâu-ni bảo Bồ-tát Di-lặc:

–Hay thay, hay thay! A-dật-đa có thể hỏi Phật việc quan trọng như vậy. Các ông phải đồng một lòng mặc áo giáp tinh tấn, phát tâm kiên cố. Nay Như Lai muốn bày tỏ rõ ràng trí tuệ của chư Phật, sức thần thông tự tại của chư Phật, sức sư tử hùng dũng của chư Phật, uy thế lớn mạnh của chư Phật.

Bấy giờ Thế Tôn muốn làm rõ lại nghĩa này mà nói kệ:

*Phải một lòng tinh tấn
Ta muốn nói việc này,
Chớ đem lòng nghi hoặc,
Trí Phật khó nghĩ bàn.
Ông nay gắng sức tin,*

*Trụ ở trong nhẫn thiện.
Giáo pháp xưa chưa nghe,
Nay đều sẽ được nghe.
Nay ta an ủi ông
Chớ ôm lòng nghi sợ.
Phật không lời không thật
Trí tuệ không thể lường.
Phật chứng pháp bậc nhất
Rất sâu khó phân biệt.
Nay ta nói pháp ấy,
Các ông nhất tâm nghe.*

Thế Tôn nói kệ xong bảo Bồ-tát Di-lặc:

–Nay ta nói rõ cho các ông trong đại chúng này. A-dật-đa, các Bồ-tát Ma-ha-tát vô lượng, vô số a-tăng-kỳ, từ dưới đất vọt hiện lên mà các ông từ xưa chưa từng thấy đó chính là khi ta ở cõi Ta-bà chứng đắc Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác đã giáo hóa chỉ dẫn các Bồ-tát đó điều phục tâm mình khiến phát đạo tâm.

Cõi đó ở phía dưới thế giới Ta-bà, trụ giữa hư không. Các vị Bồ-tát này đọc tụng thông rõ các kinh điển, tư duy phân biệt nghĩ nhớ chân chánh. A-dật-đa, các thiện nam đó không thích ở trong chúng đông, bàn luận nhiều, thường thích ở nơi yên tịnh, siêng tu tinh tấn, chưa từng thôi nghỉ, cũng không nương tựa người trời mà ở, thường thích trí tuệ sâu xa không chướng ngại, cũng thường ham thích giáo pháp của chư Phật, một lòng tinh tấn cầu trí Tuệ vô thượng.

Bấy giờ Thế Tôn muốn làm rõ nghĩa này mà nói kệ:

*A-dật-đa nên biết
Các Bồ-tát lớn này,
Từ vô số kiếp nay
Tu tập trí tuệ Phật,
Đều do ta hóa độ,
Khiến phát đại đạo tâm.
Họ đều là con ta,
Y chỉ thế giới này
Thường tu hạnh Đầu-đà
Chỉ thích nơi yên tịnh.
Xa đám đông huyên náo
Không ưa bàn luận nhiều.
Các vị đó như thế
Học tập đạo pháp ta,
Ngày đêm thường tinh tấn,
Vì để cầu Phật đạo.
Ở phương dưới Ta-bà,
Trụ giữa khoảng hư không.
Sức chí niệm vững bền,
Thường siêng cầu trí tuệ.
Nói các pháp nhiệm mầu
Mà tâm không sợ sệt.*

*Ta ở thành Già-gia
Ngồi dưới cội Bồ-đề,
Thành Bạc Tối Chánh Giác
Chuyển Vô thượng pháp luân
Rồi mới giáo hóa họ
Khiến sơ phát đạo tâm.
Nay đều trụ bất thoái,
Đều sẽ được thành Phật.
Ta nói lời chân thật,
Các ông một lòng tin.
Ta từ xưa đến nay
Giáo hóa các chúng đó.*

Bấy giờ Bồ-tát Di-lặc Ma-ha-tát cùng vô số chúng Bồ-tát sinh lòng nghi hoặc, lấy làm lạ việc chưa từng có mà nghĩ rằng: “Làm sao trong một thời gian ngắn mà Thế Tôn có thể giáo hóa vô lượng, vô biên a-tăng-kỳ các Đại Bồ-tát và khiến cho trụ vào Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác như vậy?”

Rồi liền bạch Phật rằng:

–Bạch Thế Tôn! Như Lai lúc làm Thái tử rời khỏi cung điện dòng họ Thích, ngồi ở đạo tràng cách thành Già-gia chẳng bao xa, chứng đắc Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Từ đó đến nay mới hơn bốn mươi năm. Làm sao trong một thời gian ngắn như vậy mà Thế Tôn có thể làm nên Phật sự vĩ đại và dùng thế lực của Phật, công đức của Phật giáo hóa vô lượng chúng Đại Bồ-tát sẽ được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác như vậy?

Bạch Thế Tôn! Chúng Đại Bồ-tát này cho đến có người trong ngàn vạn ức kiếp cũng không đếm hết, không giới hạn. Chúng Đại Bồ-tát đó từ lâu nay ở nơi vô lượng, vô biên chư Phật trông các căn lành, thành tựu đạo Bồ-tát, thường tu phạm hạnh.

Bạch Thế Tôn! Việc đó người đời khó tin. Ví như có người trẻ đẹp tóc đen hai mươi lăm tuổi chỉ một người trăm tuổi mà nói rằng người đó là con mình. Người trăm tuổi họ cũng chỉ già thiếu niên kia mà nói là cha của mình đã sinh để nuôi nấng. Đó là điều khó tin. Phật cũng vậy.

Từ lúc thành đạo đến nay kỳ thật chưa bao lâu, mà các đại chúng Bồ-tát đó đã ở nơi vô lượng ngàn vạn ức kiếp, vì Phật đạo siêng năng tu tinh tấn, khéo vào, ra, an trụ trong vô lượng ngàn vạn ức cảnh giới chánh định, được thần thông lớn, tu hạnh thanh tịnh đã lâu, thường hay tuần tự tu tập các pháp lành, có tài vấn đáp, là quý báu trong loài người, rất ít có trong tất cả thế gian.

Ngày nay Thế Tôn vừa mới nói lúc được Phật đạo khiến họ bắt đầu phát tâm, giáo hóa chỉ dạy dẫn dắt khiến họ hướng về Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Thế Tôn thành Phật chưa bao lâu, sao có thể làm được việc công đức lớn như vậy?

Chúng con tuy tin Phật tùy nghi thuyết pháp, những lời Phật nói ra chưa bao giờ hư vọng, tri kiến của Phật là thông thấu, nhưng sau khi Phật diệt độ rồi, các Bồ-tát mới phát tâm nếu nghe những lời này có thể sẽ không tin, không tiếp nhận mà sinh ra nhân duyên tội nghiệp là phá chánh pháp.

Bạch Thế Tôn! Xin vì chúng giải thích trừ mối nghi cho chúng con và để các thiện nam đời vị lai nghe việc này cũng khỏi sinh nghi.

Bấy giờ Bồ-tát Di-lặc muốn làm rõ lại nghĩa này mà nói kệ:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật xưa từ dòng Thích
Xuất gia gần Già-gia,
Ngồi dưới cây Bồ-đề
Đến nay còn chưa xa.
Các hàng Phật tử này
Số đông không thể lượng,
Đã lâu tu Phật đạo,
Trụ ở sức thân thông.
Khéo học đạo Bồ-tát
Không nhiễm pháp thế gian.
Như hoa sen trong nước
Từ đất mà vọt lên.
Đều sinh lòng cung kính
Đứng ở trước Thế Tôn,
Việc đó khó nghĩ bàn
Làm sao mà tin được?
Phật đắc đạo rất gần,
Mà thành tựu nhiều quá.
Xin vì chúng trừ nghi,
Như thật phân biệt nói.
Ví như người trẻ mạnh
Tuổi mới hai mươi lăm.
Chỉ người trăm tuổi già
Mặt nhăn và tóc bạc
Nói là mình sinh ra.
Rồi con cũng gọi cha.
Cha trẻ mà con già.
Trên đời ai tin được?
Thế Tôn cũng như vậy.
Đắc đạo nay quá gần.
Mà chúng Bồ-tát đây,
Chỉ vãng không khiếp nhược.
Từ vô lượng kiếp nay
Đã tu đạo Bồ-tát,
Có tài giỏi vấn đáp
Tâm không chút sợ sệt,
Nhẫn nhục tâm quyết định
Đoan chính có oai đức.
Mười phương Phật ngợi khen
Giỏi phân biệt thuyết pháp.
Không thích nơi đám đông
Thường ưa cảnh thiền định.
Vì cầu Phật đạo nên
Trụ hư không phương dưới.
Chúng con theo Phật nghe,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Đối việc này không nghi.
Xin Phật vì người sau,
Giảng nói khiến hiểu rõ.
Vì nếu với kinh này,
Sinh lòng nghi không tin,
Sẽ phải đọa đường dữ.
Vậy nay xin giải thích
Vô lượng Bồ-tát kia
Làm sao thời gian ngắn
Giáo hóa khiến phát tâm
Trụ được bậc Bất thoái?*

M